

Projekt

Progress JUST/2011/PROG/AG/1922

**Podpora uplatňování rovných práv
osob se zdravotním postižením
v České republice**

Zpráva o výsledcích dotazníkového šetření

Projevy a formy diskriminace osob se zdravotním postižením

Materiál pro účastníky konference

Rovná práva pro všechny

23. 10. 2012, Senát Parlamentu ČR, Praha

Národní rada osob
se zdravotním postižením ČR

Praha 2012

1. Úvod

Diskriminace s přívlastkem „z důvodu zdravotního postižení“ je záležitostí relativně novou. Poprvé se o ní veřejně hovoří v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století v souvislosti s hnutím za lidská práva – proti rasové diskriminaci a dalšími druhy diskriminace (rodová, věková ad.) v USA. Vyústěním hnutí za lidská práva lidí s postižením bylo přijetí historicky prvního zákona zakazujícího diskriminaci z důvodu zdravotního postižení – v USA v roce 1991, v Austrálii 1992 a ve Velké Británii 1995. Samotný fakt, že v těchto a dalších zemích existují **specifické antidiskriminační právní normy pro oblast zdravotního postižení**, potvrzuje **obecnou společenskou závažnost i praktickou potřebu řešení**.

V českém prostředí se o diskriminaci z důvodu zdravotního postižení hovoří od začátku devadesátých let. Neznamená to, že by se u nás nevyskytovala již dříve, do té doby však nebyla pojmenována, natož řešena. V souvislosti se vstupem do Evropské unie byl i český legislativní systém postaven před nutností zavedení právních norem, které by měly zamezit diskriminaci různých skupin osob. Reakcí na tuto povinnost je, mimo jiné, vznik **zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon)**, který blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech:

- a) práva na zaměstnání a přístupu k zaměstnání,
- b) přístupu k povolání, podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti,
- c) pracovních, služebních poměrů a jiné závislé činnosti, včetně odměňování,
- d) členství a činnosti v odborových organizacích, radách zaměstnanců nebo organizacích zaměstnavatelů, včetně výhod, které tyto organizace svým členům poskytují,
- e) členství a činnosti v profesních komorách, včetně výhod, které tyto veřejnoprávní korporace svým členům poskytují,
- f) sociálního zabezpečení,
- g) přiznání a poskytování sociálních výhod,
- h) přístupu ke zdravotní péči a jejího poskytování,
- i) přístupu ke vzdělání a jeho poskytování,
- j) přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování.

V témže roce (2009) ČR ratifikovala **Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením**, která je od roku **2010 součástí právního pořádku ČR**. Oba legislativní dokumenty vytvářejí základ pro zrovnoprávnění postavení osob se zdravotním postižením ve společnosti.¹ Dle konstatování zástupců NRZP ČR:

„za více než dva roky účinnosti této legislativy lze konstatovat, že **uplatňování antidiskriminační legislativy není prakticky využíváno**. I nadále tak přetrvává stav, kdy se nemění dosavadní rozsah a formy diskriminace občanů se zdravotním postižením v každodenním životě. Diskriminace z důvodu zdravotního postižení je jen zcela výjimečně předmětem soudního jednání, přestože právě soudy jsou oprávněny o diskriminaci rozhodovat. Tuto skutečnost dokazuje to, že z celkem 2 929 případů a pravomocně rozhodnutých soudy ČR, v nichž se rozhoduje o

---

¹ Právní úprava týkající se diskriminace a rovného zacházení v kontextu zdravotního postižení je obsažena v dalších právních předpisech České republiky a EU (podrobnější přehled spolu se zněním některých klíčových dokumentů lze nalézt např. na webových stránkách Veřejného obhájce práv.

existenci diskriminace se jen ve dvou případech jednalo o diskriminaci z důvodu zdravotního postižení. To dokazuje, jak mizivé jsou znalosti lidí o diskriminaci osob se zdravotním postižením a možnosti obrany jejich práv. Je tedy třeba napřít pozornost k systematické a vytrvalé implementaci platného práva do praxe a k zavedení procesů pro jejich účinné uplatňování, monitorování a kontrolu legislativy – zejména pak antidiskriminačního zákona. Neznalost legislativy a jejího uplatňování ze strany obětí diskriminace i odborníků může být jedním z důvodů toho, jak málo případů diskriminace řeší soudy.

Národní rada osob se zdravotním postižením ČR (NRZP ČR) se tématem diskriminace a jejího řešení intenzivně dlouhodobě zabývá. Na podporu práv lidí se zdravotním postižením v ČR realizuje projekt, „Rovná práva pro všechny“ v rámci programu PROGRESS.² Projekt si klade za cíl rozšíření znalostí občanů se zdravotním postižením v oblasti klíčových pojmů a právních předpisů ČR, EU (OSN), projevů diskriminace občanů se zdravotním postižením a uplatňování jejich oprávněných práv. Hlavními cíli projektu jsou:

- Poukázat na používání stereotypů vůči osobám se zdravotním postižením, neadekvátní terminologie používané vůči osobám se zdravotním postižením na všech úrovních, které jsou hluboce zakořeněné ve společnosti;
- Informovat o skutečných problémech osob se zdravotním postižením mezi experty a širokou veřejností;
- Upozornit na případy vícenásobné diskriminace – např. žen se zdravotním postižením;
- Upozornit na chybějící předpisy, které by odpovídajícím způsobem prováděly přijatou legislativu v praxi;
- Rozšířit povědomí o vlastních právech a jejich praktickém uplatňování ze strany osob se zdravotním postižením;
- Podpořit bezplatné poradenství v oblasti uplatňování lidských práv lidí se zdravotním postižením, včetně zřízení specializované poradny pro tuto oblast;
- Zvýšit povědomí o vlastních právech a jejich praktickém uplatňování ze strany osob se zdravotním postižením.

Dle představitelů NRZP ČR – má-li ve společnosti nastat viditelný posun, je třeba rozvinout rozsáhlou informační kampaň zacílenou na celou společnost. Aby bylo toto úsilí efektivní, **je potřebné znát, s jakými typy diskriminace se lidé se zdravotním postižením v ČR nejčastěji setkávají, jaké jsou příčiny projevů diskriminace a její konkrétní případy.** K výše uvedenému by mělo přispět i dotazníkové šetření, které je součástí zmíněného projektu a jehož cílem je shromáždit co nejvíce konkrétních postojů a názorů a zkušeností samotných lidí se zdravotním postižením.

---

² Plný název projektu: Podpora uplatňování rovných práv osob se zdravotním postižením v České republice.
Doba realizace projektu: prosinec 2011 – listopad 2012

Pro účely tohoto dotazníkového šetření využila NRZP ČR využíla následující definice vztahující se k diskriminaci:³

Přímá diskriminace

takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu zdravotního postižení

Nepřímá diskriminace

takové jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z důvodu zdravotního postižení osoba znevýhodněna oproti ostatním. Nepřímou diskriminací není, pokud toto ustanovení, kritérium nebo praxe je objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné. Nepřímou diskriminací z důvodu zdravotního postižení se rozumí také odmítnutí nebo opomenutí přijmout přiměřená opatření, aby měla osoba se zdravotním postižením přístup k určitému zaměstnání, k výkonu pracovní činnosti nebo funkčnímu nebo jinému postupu v zaměstnání, aby mohla využít pracovního poradenství, nebo se zúčastnit jiného odborného vzdělávání, nebo aby mohla využít služeb určených veřejnosti, ledaže by takové opatření představovalo nepřiměřené zatížení.

Obtěžování

Nežádoucí chování související s důvody zdravotního postižení, jehož záměrem nebo důsledkem je snížení důstojnosti osoby a vytvoření zastrašujícího, nepřátelského, ponižujícího, pokořujícího nebo urážlivého prostředí, nebo které může být oprávněně vnímáno jako podmínka pro rozhodnutí ovlivňující výkon práv a povinností vyplývajících z právních vztahů.

Sexuální obtěžování

Nežádoucí chování viz výše, které má sexuální povahu.

Pronásledování

Nepříznivé zacházení, postih nebo znevýhodnění, k němuž došlo v důsledku uplatnění práv podle antidiskriminačního zákona.

Pokyn k diskriminaci

Chování osoby, která zneužije podřízeného postavení druhého k diskriminaci třetí osoby.

Návod k diskriminaci

Chování osoby, která druhého přesvědčuje, utvrzuje nebo podněcuje, aby diskriminoval třetí osobu.

---

³ Antidiskriminační zákon, §2 až §4 – v aplikaci na zdravotní postižení

2. Dotazníkové šetření NRZP ČR

„Projevy a formy diskriminace osob se zdravotním postižením“

Cílem dotazníkového šetření bylo shromáždit k tématu diskriminace lidí se zdravotním postižením co nejvíce konkrétních postojů a názorů a zkušeností samotných lidí se zdravotním postižením.

Dotazníkové šetření bylo realizováno od května do srpna 2012. Předpokládá se, že se do něj zapojili lidé se zdravotním postižením, jimž byl dotazník doručen a kteří současně považovali za důležité se k tématu diskriminace vyjádřit. Možnost zapojení lidí se zdravotním postižením do dotazníkového šetření byla nastavena několika způsoby – dotazníky:

- a) vyšly jako příloha časopisu MOSTY,
- b) byly rozeslány členským organizacím NRZP ČR, aby je rozšířily mezi své členy,
- c) byly rozeslány poradnám pro osoby ze zdravotním postižením,
- d) byly rozdávány na informačních seminářích, které se konaly v rámci projektu Progress,
- e) byly rozdávány prostřednictvím regionálních kanceláří a poraden NRZP ČR,
- f) prostřednictvím internetu byla možnost on-line vyplnění dotazníku na webových stránkách NRZP ČR.

Odhaduje se, že výše uvedenými způsoby mohlo být osloveno přibližně 7000 osob.⁴ Poo validaci vstupních dat bylo k dispozici pro vyhodnocení **1068 dotazníků**. Dotazníky obsahovaly jako numerické údaje odpovídající standardnímu typu dotazníku, tak textové údaje – odpovědi na otevřené otázky, kdy měli respondenti možnost uvést svoji konkrétní zkušenost s diskriminací a jejím řešením. Tyto odpovědi nejsou součástí závěrečné zprávy.

2.1 Výsledky dotazníkového šetření a komentáře

U každého grafu a u tabulky je uveden parametr N, který znamená četnost odpovědí, tj. kolik respondentů odpovědělo na příslušnou otázku.

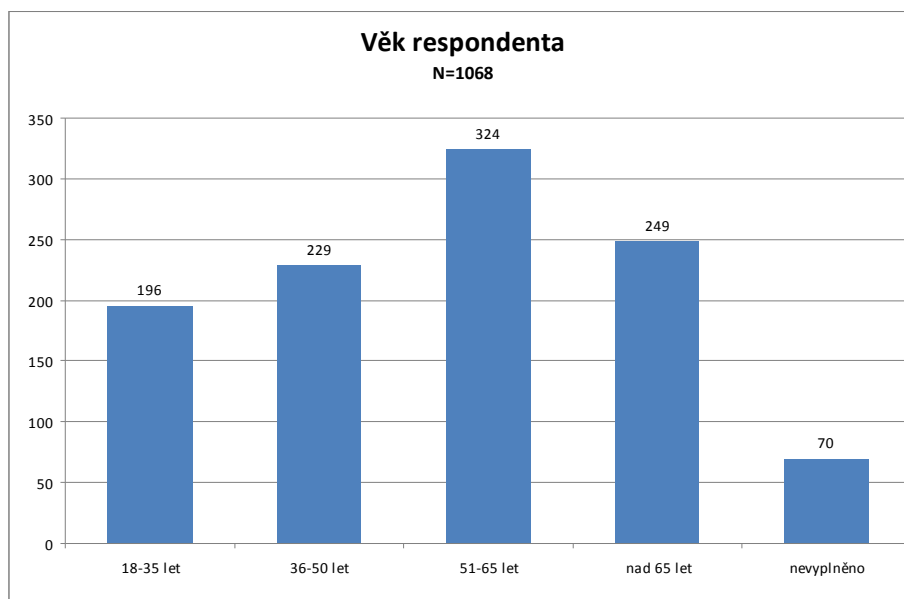
I. CHARAKTERISTIKA SOUBORU

Soubor obsahuje data od 1068 osob, z toho 70% osob bylo v produktivním věku (18 – 65 let) a 23% osob v důchodovém věku (nad 65 let). [7% nevyplněno] Nejvyšší zastoupení respondentů (30%) je věkové kategorii 51 – 65 let, viz graf 1. Z hlediska pohlaví je v souboru zastoupeno 585 žen (55%) a 436 mužů (41%). [47, tj. 4% nevyplněno]

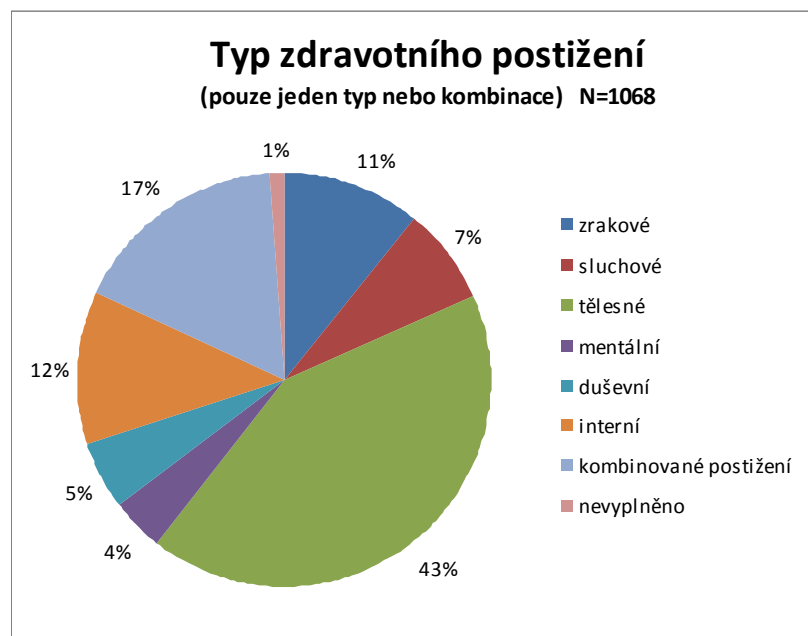
⁴ Lidé s mentálním postižením byli osloveni zejména prostřednictvím členských organizací NRZP ČR a dle NRZP ČR se předpokládá, že odpovídali ti, kdo byli schopni dotazník samostatně vyplnit.

Graf 1

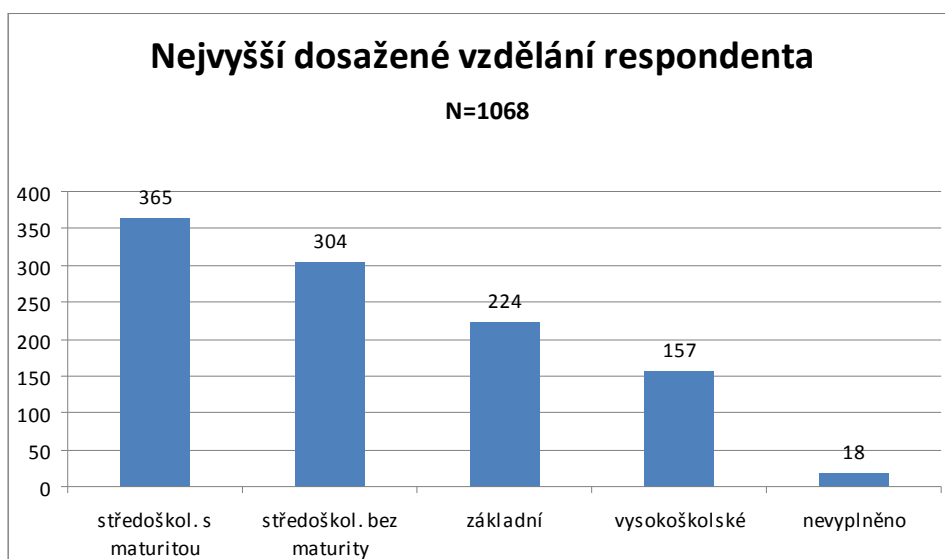
Z hlediska druhu (typu) zdravotního postižení byli nejpočetněji zastoupeni lidé s tělesným postižením (43%), lidé s vícenásobným postižením / se dvěma až šesti kombinacemi zdravotního postižení (17%) a lidé se interním postižením / vnitřními nemocemi (12%). Následovalo zastoupení lidí se zrakovým postižením (11%), se sluchovým postižením (7%), s duševním onemocněním (5%) a s mentálním postižením (4%) – viz graf 2.

Graf 2

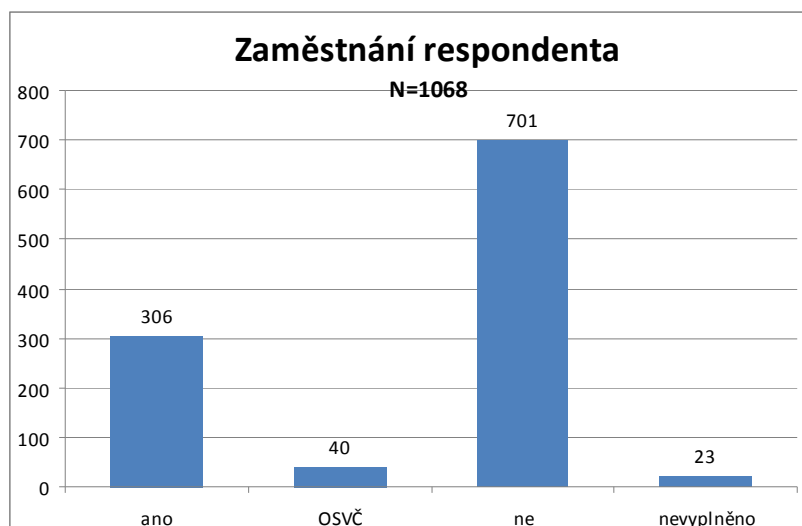
Z hlediska nejvyššího dosaženého vzdělání mělo 62% respondentů středoškolské vzdělání (z toho 34% středoškolské vzdělání s maturitou a 28% bez maturity), 21% základní vzdělání a 15% s vysokoškolské vzdělání – viz graf 3.

Graf 3

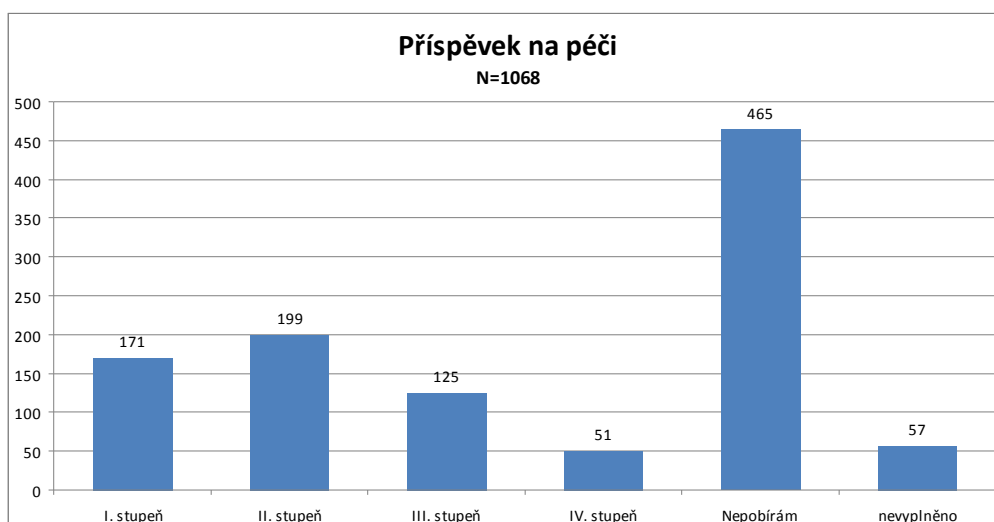
Z celkového počtu 1068 respondentů třetina osob (33%) k termínu ukončení sběru dat byla zaměstnána (z toho 29% v pracovním poměru a 4% osob samostatně výdělečně činných). 65% respondentů nebylo zaměstnáno (v tom i senioři nad 65 let).

Graf 4

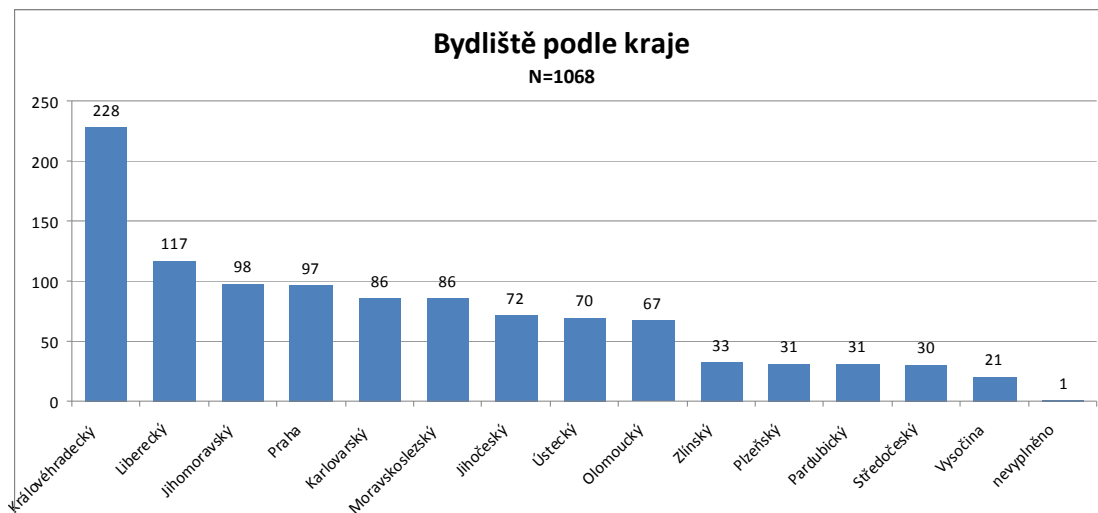
Z hlediska funkčních dopadů zdravotního postižení polovina respondentů (52%) pobírá příspěvek na péči, z toho 19% ve II. stupni závislosti, 16% v I. stupni závislosti, 12% ve III. stupni závislosti a 5% ve IV. stupni závislosti – viz graf 5.

Graf 5

Nejpočetněji byli zastoupeni respondenti z Královéhradeckého kraje (21%), Libereckého kraje (11%), Jihomoravského kraje a hl. města Prahy (oba 9%), nejméně respondenti kraje Vysočina (2%) – viz graf 6.

Graf 6

Z hlediska počtu obyvatel obce bydlí 11% respondentů v obci do 1 tis. obyvatel, další zastoupení respondentů je rovnoměrné v obcích a městech do 10 tis. obyvatel (20%), do 50 tis. obyvatel (23%), do 100 tis. obyvatel (20%) a nad 100 tis. obyvatel (23%).

II. ZKUŠENOSTÍ S DISKRIMINACÍ a jejím řešením

Na otázku, zda se respondent někdy setkal s jednáním, které pociťoval jako diskriminaci z důvodu zdravotního postižení, odpověděla více než polovina osob (62%), že se s tímto jednáním setkala - viz graf 7.

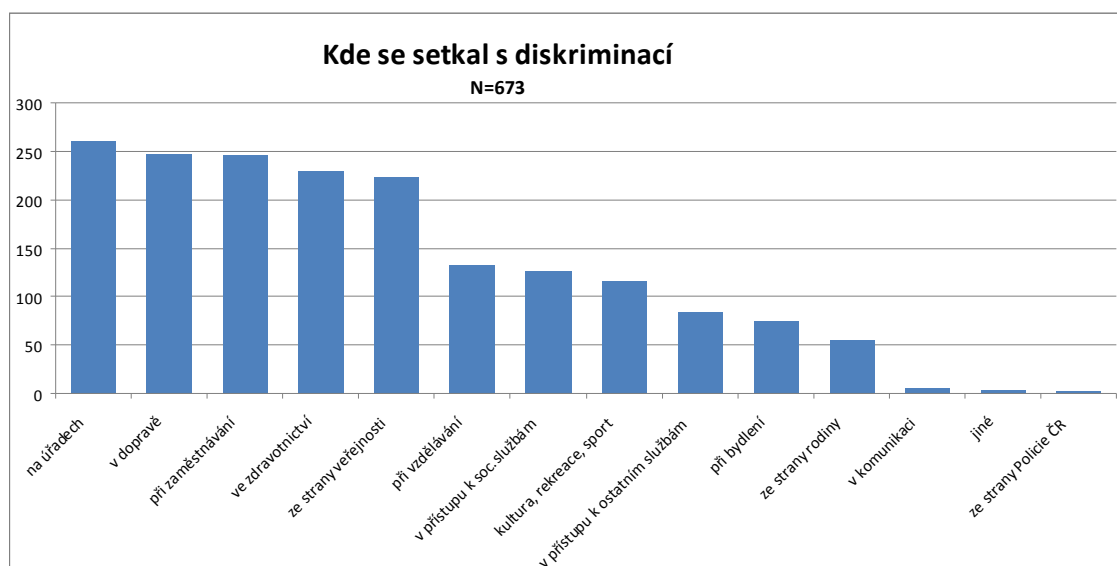
Graf 7

Na otázku, kde se setkali s diskriminací, odpovědělo 63% dotázaných respondentů, přičemž nejčastěji se s diskriminací setkávají na úřadech (15%), v dopravě a v zaměstnání (oba 14%), ve zdravotnictví (13%) a ze strany veřejnosti (12%). Nejméně se s diskriminací setkávají ze strany policie (0,2%), v komunikaci (0,2%) a v rodině (3%) – viz graf 8.

Graf 8

Respondenti se dále vyjádřili k zákonem zakázaným formám diskriminace z důvodu zdravotního postižení, odpovědi na otázku se liší v závislosti na typu zdravotního postižení – viz tabulka 1.

Tabulka 1 **S jakou formou diskriminace jste se nejčastěji setkal/a?*** N = 643

Typ diskriminace	zrakové	sluchové	tělesné	mentální	duševní	interní	kombin.
přímá diskriminace	37,6%	44,3%	31,2%	54,5%	24,6%	29,6%	35,7%
nepřímá diskriminace	33,3%	40,5%	32,3%	20,5%	33,3%	19,2%	30,2%
obtěžování	17,1%	12,7%	14,2%	25,0%	15,8%	6,4%	17,0%
sexuální obtěžování	1,7%	1,3%	0,4%	11,4%	5,3%	2,4%	2,2%
pronásledování	2,6%	1,3%	2,4%	4,5%	8,8%	0,8%	6,6%
pokyn k diskriminaci	3,4%	8,9%	3,5%	0,0%	3,5%	3,2%	4,4%
návod na diskriminaci	9,4%	8,9%	4,6%	2,3%	12,3%	4,8%	3,3%
nerovné odměňování	12,8%	20,3%	14,6%	4,5%	7,0%	13,6%	8,8%
jiné	0,0%	3,8%	1,8%	0,0%	0,0%	0,0%	2,2%

* Respondenti měli možnost označit více odpovědí, proto procentní součty v tabulce nemají vždy hodnocenu 100%

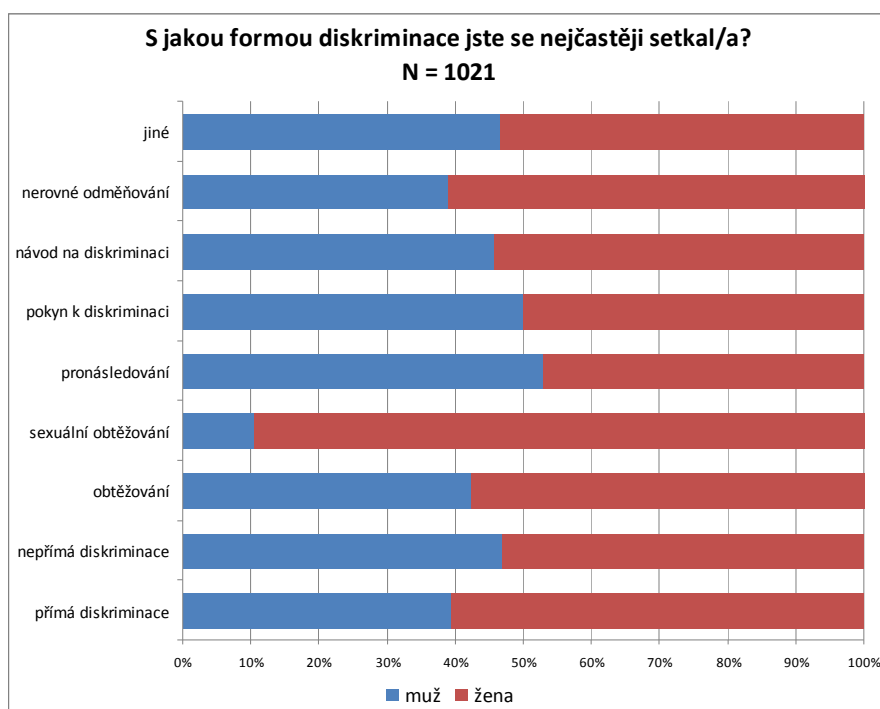
Z údajů v tabulce vyplývá, že bez ohledu na typ zdravotního postižení všichni lidé s postižením, kteří na tuto otázku odpověděli, uvádějí, že se nejčastěji setkávají s přímou diskriminací (P) a nepřímou diskriminací (N). Při horizontálním srovnání mezi lidmi s jednotlivými typy postižení se s přímou diskriminací nejčastěji setkávají lidé s mentálním postižením (54%) a sluchovým postižením (44%); s nepřímou diskriminací lidé se sluchovým postižením (40%), shodně lidé se zrakovým postižením (33%) a lidé s duševním onemocněním (o.) (33%), a dále lidé s tělesným postižením (32%). S nerovným odměňováním se nejčastěji setkávají lidé se sluchovým postižením (20%) a s tělesným postižením (15%), se sexuálním obtěžováním lidé s mentálním postižením (11%).

Z hlediska vertikálního srovnání forem diskriminace uvnitř jednotlivých kategorií respondentů s postižením (p.) se projevují některé rozdíly – uváděny první čtyři nejčastější formy:

zrakové p.	P diskriminace, N diskriminace, obtěžování, nerovné odměňování
sluchové p.	P diskriminace, N diskriminace, nerovné odměňování, obtěžování
tělesné p.	P diskriminace, N diskriminace, nerovné odměňování, obtěžování
mentální p.	P diskriminace (54,5%!), obtěžování, N diskriminace, sexuální obtěžování (!)
duševní o.	N diskriminace, P diskriminace, obtěžování, návod na diskriminaci
interní p.	P diskriminace, N diskriminace, obtěžování, nerovné odměňování
kombi. p.	P diskriminace, N diskriminace, obtěžování, nerovné odměňování

Z hlediska pohlaví vnímají ženy i muži jednotlivé typy diskriminace obdobným způsobem, s mírou převahou vnímání některých typů diskriminace u žen (přímá diskriminace, nerovné odměňování, obtěžování). Významný rozdíl se projevuje u sexuálního obtěžování, které ženy označily jako „nejčastěji se vyskytující“ se značnou převahou oproti mužům viz graf 9. Z grafu vyplývá, že se muži se sexuálním obtěžováním setkávají nejméně ze všech typů diskriminace, kdežto ženy naopak nejvíce. Poměr mužů a žen je v tomto velmi výrazný 1:9.

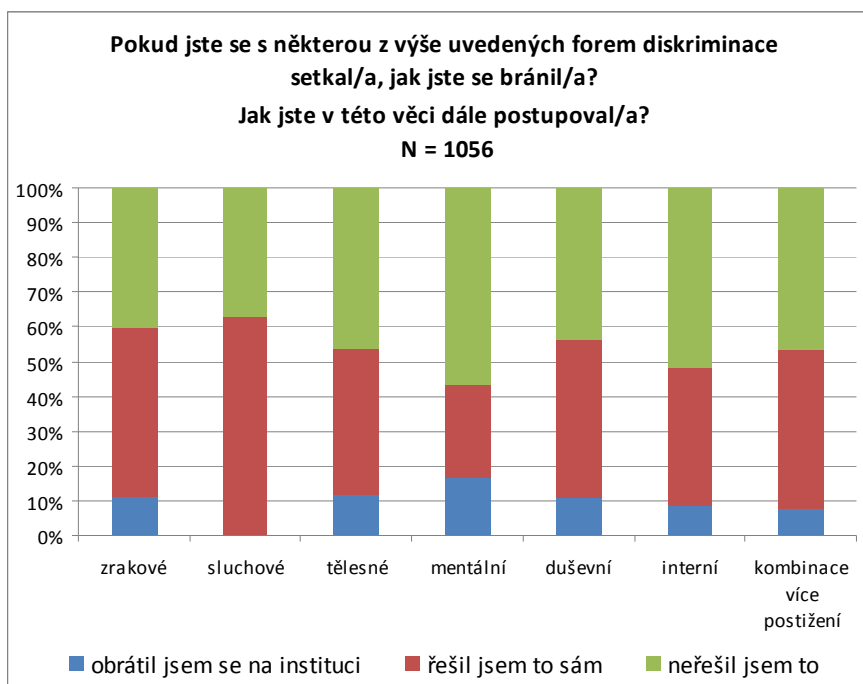
Graf 9

Většina respondentů, kteří se vyjádřili k diskriminaci (73%) uvádí, že ví, kam je možné oznámit situaci, v níž se cítí být diskriminováni, třetina to neví (26%) a malá část respondentů uvádí, že situaci nebudou vůbec oznamovat (1%). Z údajů respondentů dále vyplývá, že setkání s diskriminací (by) aktivně řešila přibližně polovina z nich (55%) a polovina (by) jej neřešila vůbec (45%), přičemž v tomto nejsou výrazné rozdíly mezi muži a ženami. Z údajů respondentů se dále jeví, že nejaktivněji nastavenou skupinou pro řešení své situace, kterou vnímají jako diskriminující, jsou lidé ve věkové kategorii 51-65 let, nejméně aktivní skupinou lidé s mentálním postižením.

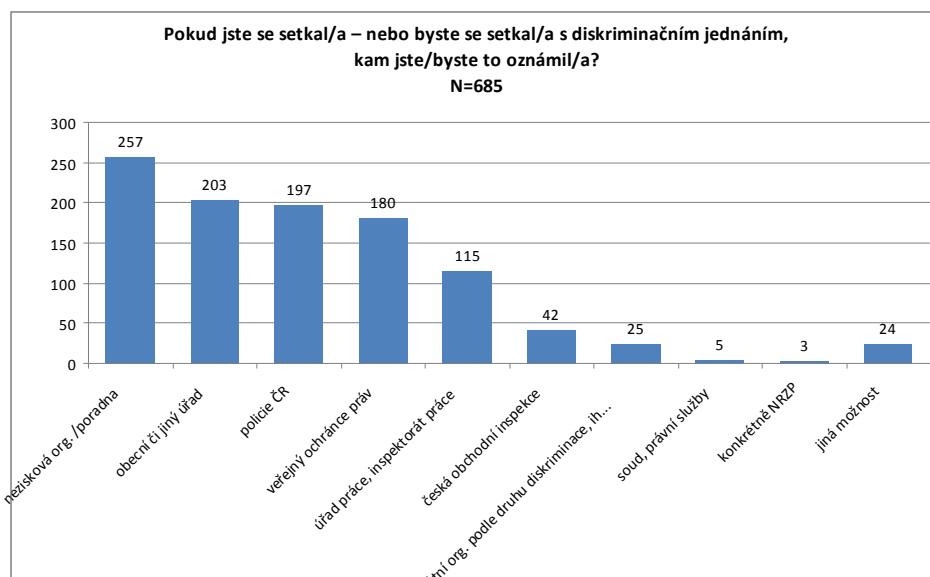
V případě řešení (případné) diskriminační situace by ji lidé s postižením řešili s určitými odlišnostmi v závislosti na typu postižení. Z následujícího grafu vyplývá, že lidé s mentálním postižením (by) se téměř v polovině případů obraceli na instituci, kdežto lidé se sluchovým postižením (by) se na instituci neobrátili vůbec – viz graf 10.

Graf 10

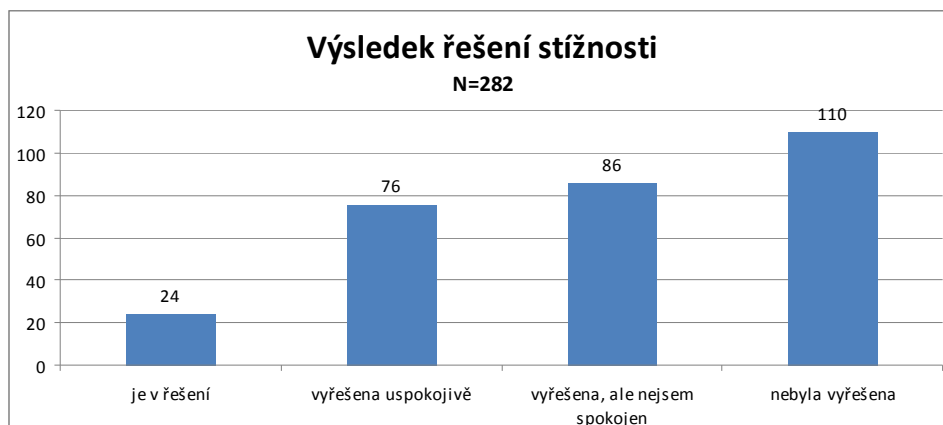
Lidé s aktivním nastavením pro řešení diskriminační situace s využitím instituce (by) ji (podle typu diskriminace) nejčastěji oznámili neziskové organizaci (38%), obecnímu či jinému úřadu (30%), policii ČR (29%) a veřejnému ochránci práv (26%) – viz graf 11.

Graf 11

Čtvrtina dotázaných respondentů (26%) uvádí, že svoji diskriminační situaci reálně řešili, z toho u části respondentů k datu uzávěrky dotazníkového šetření řešení zatím nebylo ukončeno, přibližně třetina respondentů je s výsledkem řešení spokojena (30%), další třetina uvádí, že jejich stížnost sice řešena byla, ale nejsou s výsledkem jejího řešení spokojeni (30%) a více než třetina (39%) uvádí, že stížnost nebyla vyřešena – viz graf 12.

Graf 12

Čtvrtina dotázaných respondentů (24% z celkového počtu 1068 osob) popsala svůj konkrétní zážitek s diskriminací a jejím řešením. Rozbor odpovědí na příslušnou otevřenou otázku dotazníku není součástí této zprávy.

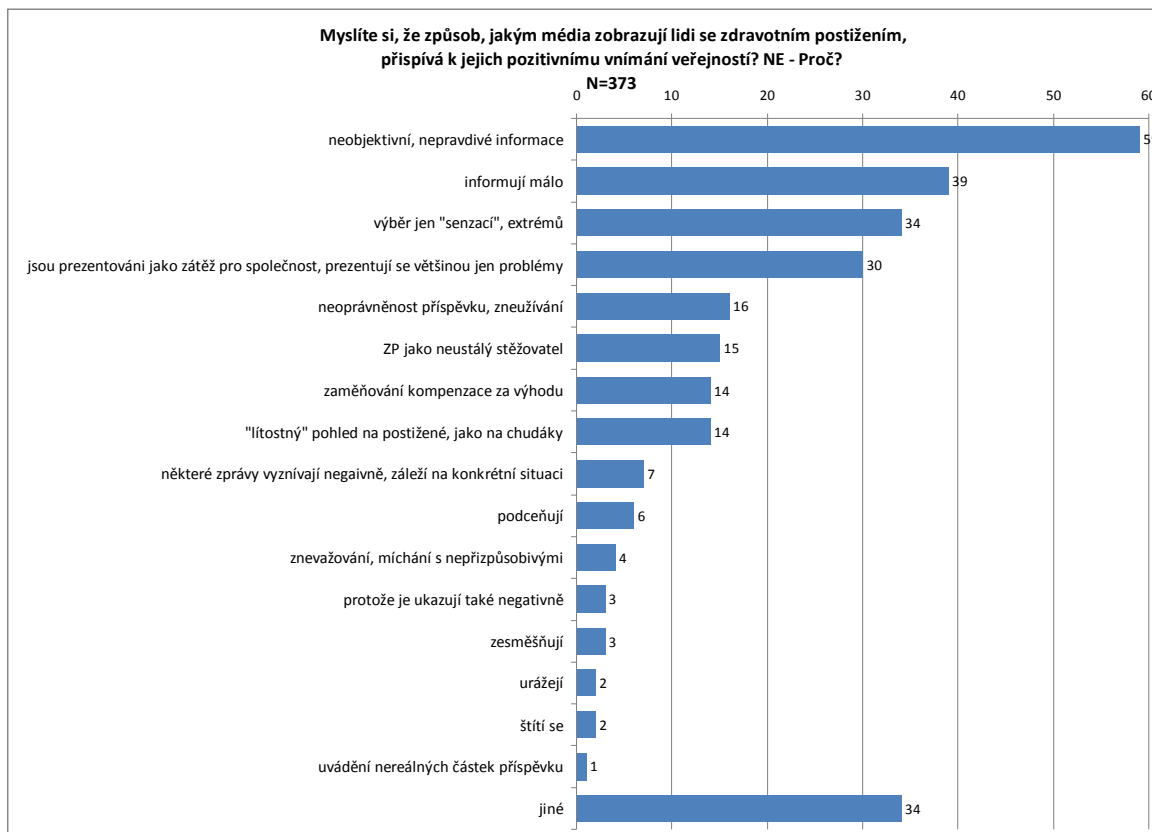
S diskriminací do určité míry souvisí, jakým způsobem prezentují lidi s postižením média (tisk, rozhlas, televize ad.) Dotazníkové šetření se proto zaměřilo rovněž na téma prezentace lidí se zdravotním postižením v médiích. Byl zkoumán názor lidí s postižením na to, zda způsob, jakým o nich a jejich životě média veřejnost informují, přispívá k pozitivnímu vnímání lidí s postižením veřejností. Z údajů respondentů vyplývá, že více než polovina z nich (58%) si myslí, že média přispívají k pozitivnímu vnímání lidí se zdravotním postižením veřejností a více než třetina (35%) si myslí, že tomu tak není – viz graf 13.

Graf 13

Mezi nejčastěji uváděné důvody respondentů, kteří uvedli, že média nepřispívají k pozitivnímu vnímání lidí s postižením veřejností patří: negativní, nepravdivé informace (16%), málo informací (10%), výběr jen „senzací“ nebo extrémů (9%) a to, že lidé s postižením jsou prezentováni jako zátěž pro společnost a že média ve vztahu k nim prezentují jen problémy (8%) – viz graf 14.

Graf 14

2.2 Souhrn

Dotazníkové šetření probíhalo v polovině roku 2012 na území celé ČR, realizovala jsem Národní rada osob se zdravotním postižením ČR v rámci programu Progress a projektu Podpora uplatňování rovných práv osob se zdravotním postižením v České republice.

I. Charakteristika souboru osob, které se zúčastnily dotazníkového šetření

Dotazníkového šetření se zúčastnilo 1 072 dospělých osob, z toho přibližně polovina žen (55%) a mužů (41%). Tři čtvrtiny respondentů (70%) byly v produktivním věku (18 – 65 let). V souboru byli zastoupeni lidé se všemi typy zdravotního postižení, přičemž převládalo početní zastoupení lidí s tělesným postižením (43%) a s vícenásobným postižením (17%). 62% respondentů mělo středoškolské vzdělání, 21% základní vzdělání a 15% s vysokoškolské vzdělání. K termínu ukončení sběru dat byla zaměstnána třetina respondentů (33%). Polovina respondentů (52%) pobírá příspěvek na péči, z toho 19% ve II. stupni závislosti, 16% v I. stupni, 12% ve III. stupni a 5% ve IV. stupni závislosti. Více než dvě třetiny (66%) respondentů bydlí ve městech nad 50 tis. obyvatel.

II. Zkušenosti respondentů diskriminací a jejím řešením

62% respondentů se setkala s jednáním, které pociťovali jako diskriminaci z důvodu zdravotního postižení. Nejčastěji se s tímto jednáním setkávají na úřadech (15%), v dopravě a v zaměstnání (obojí 14%), ve zdravotnictví (13%) a ze strany veřejnosti (12%), nejméně ze strany policie (0,2%), v komunikaci (0,2%) a v rodině (3%).

Bez ohledu na typ zdravotního postižení se respondenti nejčastěji setkávají s jednáním typu přímé diskriminace a nepřímé diskriminace, přičemž s jednáním typu přímé diskriminace se nejčastěji setkávají lidé s mentálním postižením (54%) a sluchovým postižením (44%); s jednáním typu nepřímé diskriminace lidé se sluchovým postižením (40%), shodně lidé se zrakovým postižením (33%) a lidé s duševním onemocněním (o.) (33%), a dále lidé s tělesným postižením (32%). S nerovným odměňováním se nejčastěji setkávají lidé se sluchovým postižením (20%) a s tělesným postižením (15%), se sexuálním obtěžováním lidé s mentálním postižením (11%).

Z hlediska pohlaví vnímají ženy i muži jednotlivé typy diskriminace obdobným způsobem, významný rozdíl se však projevuje u sexuálního obtěžování – muži se sexuálním obtěžováním setkávají nejméně ze všech typů diskriminace, kdežto ženy naopak nejvíce. Poměr mužů a žen je v tomto velmi výrazný 1:9.

Většina respondentů, kteří se vyjádřili k diskriminaci (73%) uvádí, že ví, kam je možné oznámit situaci, v níž se cítí být diskriminováni, třetina to neví (26%). Setkání s diskriminací (by) aktivně řešila přibližně polovina z nich (55%) a polovina (by) jej neřešila vůbec (45%), přičemž v tomto nejsou výrazné rozdíly mezi muži a ženami. Nejaktivněji nastavenou skupinou pro řešení své situace, kterou respondenti vnímají jako diskriminující, jsou lidé ve věkové kategorii 51-65 let, nejméně aktivní skupinou lidé s mentálním postižením.

V případě řešení (případné) diskriminační situace (by) ji lidé s postižením řešili s určitými odlišnostmi v závislosti na typu postižení – lidé s mentálním postižením (by) se téměř v polovině případů obraceli na instituci, kdežto lidé se sluchovým postižením (by) se na instituci neobrátili vůbec. Lidé s aktivním nastavením pro řešení diskriminační situace s využitím instituce (by) ji (podle typu diskriminace) nejčastěji oznámili neziskové organizaci (38%), obecnímu či jinému úřadu (30%), policii ČR (29%) a veřejnému ochránci práv (26%).

Čtvrtina dotázaných respondentů (26%) uvádí, že svoji diskriminační situaci reálně řešili – přibližně třetina respondentů je s výsledkem řešení spokojena (30%), další třetina uvádí, že jejich stížnost sice řešena byla, ale nejsou s výsledkem jejího řešení spokojeni (30%) a více než třetina (39%) uvádí, že stížnost nebyla vyřešena.

Čtvrtina dotázaných respondentů (24%) popsala svůj konkrétní zážitek s diskriminací a jejím řešením. Rozbor odpovědí na příslušnou otevřenou otázku dotazníku není součástí této zprávy.

Dotazníkové šetření se rovněž zaměřilo na téma prezentace lidí se zdravotním postižením v médiích. Z údajů respondentů vyplývá, že více než polovina (58%) si myslí, že média přispívají k pozitivnímu vnímání lidí se zdravotním postižením veřejností a více než třetina (35%) si myslí, že tomu tak není. Mezi nejčastěji uváděné důvody, proč tomu tak není, patří: negativní, nepravdivé informace (16%), málo informací (10%), výběr jen „senzací“ nebo extrémů (9%) a to, že lidé s postižením jsou prezentováni jako zátěž pro společnost a že média ve vztahu k nim prezentují jen problémy (8%).

Tato krátká verze závěrečné zprávy neobsahuje standardní citační pravidla bibliografických záznamů dle ISO 690 – tyto jsou uvedeny v plné verzi závěrečné zprávy.

Zpracovatelé zprávy: Mgr. Lenka Krhutová, Ph.D.
  RNDr. Tomáš Sochor, CSc.

© Národní rada osob se zdravotním postižením ČR, 2012